

Ког' не можешъ невѣста да чувашъ,
А що ке ти деверъ да си 'одишъ?
Да т' научамъ, наученъ да бидишъ.“
М' удари шеснаесетъ боздогана,
Боздогана отъ сто шеесетъ оки.

Па го фати Темишвара Гюра: —

„Ела море побратиме Гюро!

Ког' не можешъ невѣста да чувашъ,
А що ке ти на тебе невѣста?

Да т' научамъ, наученъ да бидишъ.“
Удари му дваесетъ боздогана.

Тога веле млада-та невѣста:

„Удри, браче, колку ти ѣ драго,
Сѣде гледай съ душа да г' оставишъ
Дан' му скършишъ, браче, некоа коска;
Три пѣти сумъ, браче, повърнена
Отъ онаа цѣрна Арапина,
Дан' съ чинитъ до четири пѣти.“

А що бѣше дете Голомеше!

Редъ 'и реди китени сватови,
Редъ 'и реди по чесна тѣрпеза,
Като съ чаша вино 'и службува,
Кой какъ може боздоганъ да носе,
Кому петъ, кому три боздогана,
На никому хатаръ да н' остане.
Па 'и собра на чесна тѣрпеза,
Пособра 'и вино да си пѣтъ;
Намахна имъ тешка боздогана:

„Ак' нейките вино да пѣте,

Уще едношъ я ке ве изредамъ

Ке в' изредамъ съ тешка боздогана.“

Сви седнале китени сватови,

Сви седнале на чесна тѣрпеза,

Кои отъ страхъ, а кой за хатаръ,

Седнале ми за да пѣтъ вино.

Яле, пиле три недели време.

Било свадба, брате, поминало,

Хотишле си кумови, сватови.

А що бѣше дете Голомеше!

Товарило триесетъ мѣски хазно